

הסיפור הבא הוא אחד המיקנטיים ביותר שגובנו לאוזני בחודשים האחרון גים, והוא כל-כך פיקנטי שאפילו אם פיקנטי בעצמו היה רוצה, הוא לא היה יכול להמציא סיפור יותר טוב מזה. שימו לב, הפעם זהו סיפור על אנשי ממשלת ישראל, בנפח הצפוני של תל-אביב, ערב-ערב, היה עובר אותו איש-מישטרה עם הניידת שלו במסלול-הזנזות הקבוע: רחוב הירקון, הקאונטרי-קלאב, תל-ברוך, הם היו עוצרים ליד כל בחור שבמיקרה עמדה על הכביש ועצרה טרמפים בתמימות, וכשהסתבר להם מה היא חיפשה, היו מציעים לה באדיבות טרמפ לתחנת-המישטרה הקרובה.

אלא שהשומר הזה שעליו אני מספרת היה טוב-לב אמיתי, כימעט כמו השומר אולאי, הוא היה צריך לעצור אותן, כי זאת הייתה העבודה שלו, אבל באופן אישי הוא דחקא חיבב אותן וכיבד את מלאכתן. אחרי הכל, גדולה המלאכה ה-מכבדת את בעליה, קל-יחומר את בעליה. אבל מצד שני, היה עליו גם לבצע מעצרים ולסיים את המישימה בלי בעיות. הוא כל-כך חיבב את נערותיו עד שהוא הכיר כבר כל אחת בשמה הפרטי, וגם הן חיבבו אותו וקראו לו בשמו הפרטי, וככה התנהלו היחסים ביניהם על מיר-מנוחות. הוא היה עוצר אותן לכמה שעות, רושם איתן, ומשתחרר. העבודה כבר נכד סח לשיגרה, וכולם היו מרוצים. הן חיכו לו לילה-לילה בשעה הקבועה, והוא היה עובר ואוסף אותן כמו מיטפחה אחת גדר לה, מה אגיד לכם, ממש אידיליה.

בקיטור, באחד הפיטרולים שלו לפני זמן קצר, הוא סיפר לנערות שלמחרת היום הוא ייעדר מהמישימה, כי יש לו יום-הולדת והוא לוקח לו יום חופש. מובן שכולן שמחו מאד וכאשר הוא חזר לעבודה כעבור יומיים, החליטו זונותיו להעניק לו מתנה מקורית.

הן תיאמו את העניין עם חברי-לעבודה, שהוא סטודנט ומשתכר לפי שעות. גם הוא, כמו הנערות, חיבב מאד את עמיתו לסירייה-לילה, וכשנודע לו איזה הפתעה הן מכינות לחברו, החליט לשתף איתן פעולה.

כעבור יומיים, כשחזר שוטרו טובי-הלב לעבודתו הלילית, הן כבר חיכו לו בשעה היעודה, אלא שהפעם הן היו יפות מתמיד, הוא עצר לידן את מכונית ה-אסקורט הכחולה שלו, הן עלו — וכדור כו, פנה לנסוע לעבר הנפה.

כעבור דקות אחדות גילתה את אוזנו אחת הנוסעות במושב האחורי, כי בדירה מסוימת, שהיא יודעת את כתובתה, מעשי-גיש השיש, והציעה לו לנסוע איתם למד-ששה ולתפוס שם את הפרשנים על חם. הם מיד שינו כיוון, טיפסו במחירות ליד רה, וכשפרצו את הדלת גילו לתדהמתם, שבמקום מסיבת-חשיש עזרכת במקום מסיבת-הפתעה לשוטרי עצמו. אחת הנוגות, זו החביבה עליו, חיכתה לו עם בקבוק-שמי פניה והסבירה שזה לכבוד היום-הולדת.

אבל המתנה הכי מקורית שהיא נתנה לו, עם כל הלב, כמובן מה שהיא נותנת ערב-ערב לאנשים אחרים, תמורת מזומנים כבדים רבים. עד-מהרה הוא השי-תחר מהמבוכה הקלה שאפפה אותו, קיבל במהירות את תשורתה הצנועה, וכעבור דקות אחדות שוב עשו הכל את דרכם לתחנת-המישטרה, כמדי ערב.

רחל מרחלת על כל העולם

זה הסוד שלי

בתיה שושני ומאיר אנסי
כן או לא?

רת כישרונית היא תדאג שלא יכתבו על זה בעיתונים, ואפילו שלא יודיעו על זה בגליציה, כי כמו שאמרתי לכם עוד בהתחלה — זה הכוד שלה.

למאיר שלה, שני הרווקים המבוקשים ה-אלה החליטו, כנראה, שכל אחד מהם מבוקש הכי הרבה עלידי השני, אז לפי מה שאני הצלחתי להבין הפעם הרומן הזה יסתיים ברבנות. אבל כשבתיה תח-ליט שזה סופי, תסמכו עליה שבתור דובי

מי לא מכיר את תוכנית-הטלוויזיה ה-פופולרית זה הסוד שלי? אורי זוהר מנחה, הצוות מנחש, וכל הצופים נהנים לראות איך שלושת המומחים מנסים לגלות את הנעלם.

עורכת התוכנית בתיה שושני, מחפ-שת לה כל שבוע אובייקטים עם סודות מעניינים, וביניהם כאלה הזכורים לה לטובה מתוכנית-הרדיו שלה האדם השלי-שי, אבל הסוד הכי-הכי סודי של בתיה היה הסוד שהיא שמרה לעצמה, וגילתה רק לחברים הכי חברים שלה, שגם הם הבטיחו לה לשמור אותו בסוד-בסוד.

בתיה, המשמשת גם כדוברת גליציה, הצליחה להסתיר את הסוד שלה מכל העי-תונאים שהיא באה איתם במגע מתמיד. כולם ידעו שבתיה היא רווקה מושבעת, שאוהבת לבלות בכל המקומות הנכונים עם החברים המפורסמים שלה. אחת כזאת שדואגת תמיד להיראות טיפ-טיפ, ולהת-לבש לפי הצעקה האחרונה, או כדי לא למתוח אתכם יותר, אני מוכנה להדליף לכם את הסוד של גברת שושני, אבל בתנאי שתבטיחו לי גם אתם שתשמרו את זה בסוד ושזה יישאר בינינו.

או ככה. חוץ מזה שבתיה היא חתיכה לא-רעה וגם נראי סימפטית ולגמרי דובי-רת, הרי לגבי החיים הפרטיים שלה היא שומרת הכל בטופ-סיקרט. כי בתיה, ש-תדעו לכם, מנהלת רומן ארוך-ארץ עם דייל בכיר באל-על בשם מאיר אנסי, שהוא גבוה וחתיך, הרומן הזה נמשך כבר שנים, כשבאמצע הם הספיקו פעמיים להי-פרד ופעמיים חזרו והתאחדו. רק שהפעם, מספרים לי דורשי-שלומה של בתיה שאכן זה הולך לקרות גם לי וגם

כל הכבוד

איך שהישראלים שלנו שומרים על כבוד המדינה בחו"ל, תענוג לאוזניים שככה שומעות. כי הפעם, לשם שינוי, הגיע אלי סיפור לא על ביוון אלא על ההיפן מזה, וגיבור הפרשה הוא מיוזענו איציק קצב, מי שהיה שותפו של אכנר תומר במי-עת הפוני המחייך ובעל רשת מיטעדות בתחנות-דלק.

כל הסיפור החל לא במשך החודשיים שקצב שהה בלונדון, אלא ביום שבו עזב את היבשת בדרכו לישראל, מה שהתרחש שם, לפי מה ששמעתי מעד-ראייה, היה כך:

איציק עמד בתור לבקורת-דרכונים, והתבקש עלידי הפקיד למלא טופס צהוב, לפני העלייה למטוס. היות שהוא אינו דובר אנגלית טובה, פנה לפקיד וביקש שיסביר לו איך ממלאים את הטופס, כיוון שהוא לא בדיוק מבין איך עושים את זה. הפקיד כנראה התעצבן מהישראלי הזה שהטריד אותו, לא הצליח לשמור על המוג-הקר המפורסם של הבריטים, השליך את הדרכון של קצב על הריצפה, ולא ידע עם מי הוא מסתבך.

כי מי שמכיר את איציק קצב, יודע שהוא אחד הפיטרנים הגדולים של הצנחנים, והכי חשוב — שהוא בעל חגורה-שחורה בג'ודו. אז עוד לפני שאותו פקיד אנגלי הספיק להגיד ג'ק רובינסון במיבטא קוקני, הוא מצא את עצמו מכופף כשאיציק נותן לו באנגלית הצברית שלו הוראות: "תרים את הפאספורט פה, ותנשק אותו. פאסי-פורט שראלי לא רוקים לריצפה!"

תוך דקות אחדות החלו מתקהלים אנשים סביב השניים, ואת המצב הציל מנהל-התחנה, שהגיע מיד לאיזור התקריה, הרים את הדרכון, התנצל, וברוב-מקום פיטר את הפקיד החצוני.

נכון שכולם אומרים שאיציק עשה מה שעשה בגלל החתיכה שעמדה מאחוריו אבל אני, בניגוד אליהם, דווקא כן מאמינה לו שהוא עשה את זה כדי לשמור על הכבוד של המדינה.

ומי שמכיר את איציק קצב, יודע למי להאמין.

שיגעון המדיטציה

כדאי שתדעו גם שהרבה אנשים חשו-רים בארץ ובעולם עוסקים במדיטציה, וביניהם אני יכולה להיזכר כרגע בז'אק-לין קנדי ומישפתה, ראש-ממשלת קנדה פייר טרודו, השחקנית רקל וולש ומליאה פארו ואחרים. ובארץ — השח-קנים אורנה פורת, שושנה דואר, אכנר חיוקיהו, רחיה פרידלנדר, הי-סופר יורם קניוק ועוד.

אבל מאמיני היוגה בארץ מעוניינים להעלות את העניין של הפסים הנכונים, ולהחזיק את חוג מאמיניהם. לכן הומינו-ארצה את אבי היוגה, הלא הוא המא-ה-רישי מאהש יוגי, על-מנת שיוכלו ללמוד את התורה מפי המורה הגדול ש-הצליח ללמד גם את הביטס ואפילו לשי-נות להם את המוסיקה. אלא שהמארישי, שנחשב כאדם מאד חשוב ועסוק, לא היה מוכן לבוא לישראל סתם כך, בלי הומנה רישמית מהממשלה. לכן אירגנו לו הומנה ממשרד-התיירות. אבל הוא, לפי מה ש-שמעתי, היה מוכן לבוא רק אם יקבל הור-מנה מאישיות עוד יותר בכירה.

בשלב זה נחלצה לעזרת העניין תעיתור-נאית מירה אכנר, שגם היא מאוהדי המדיטציה ונוהגת להקדיש שעה קלה מדי-יום ליוגה. אנשי החוג בארץ פנו אליה, כדי שתפנה לידידיה המפורסמים בממש-לה, כדי שאלה יומינו את המאהרישי ארצה בצורה יותר מכובדת. לפי מה שהבנתי מדבריהם, היא אכן השיגה עבור המא-ה-רישי הומנה רמת-דרג ביותר, וכעת שוב מצפים כולם למנהיג העולמי.

העניין הוא שמירה מספרת שהיא אומנם מאד אוהבת לעשות מדיטציה והיא אף ממליצה על זה לכל חבריה, אבל היא לא דאגה באופן אישי להשיג שום הומנה לי-מהארישי — כי עבודתה לחדו ותחביבים לחדו, וזאת הגרסה שלה.

אבל בינינו, מה זה כבר משנה? אם הוד-רוממותו יכבד אותנו בביקורו הח-שוב, תיחסו את ההישג הזה למי שאתם רוצים, העיקר שהיה לי קצת שקט וניר-וואנה על הנשמה.

הדבר הכי אופנתי היום בארץ זה לעשות יוגה ומדיטציה. כן, כן, אנשים פשוט הגיעו למסקנה שבמצב השורר היום במדינה, רק מדיטציה יכולה להעלות את המוראל ולהשכיח קצת את כל הצרות. ואם כבר מדיטציה אז לא סתם, אלא מדיטציה טרנסנדנטלית, כי כדי לצאת מהאווירה העכורה שמעיקה לנו על הנש-מה, צריכים לעשות מדיטציה מיוחדת. אם

מירה אכנר (עם ציצי)
כן ולא

אתם לא יודעים מה זה ואיך אוכלים את זה, כדאי שתדעו שמדיטציה עושה טוב על הנשמה, נותנת לבנאדם הרגשה טובה ושלווה נפשית. היא מגדילה את כושר-הריכוז ואת ההספק בעבודה. כי על-ידי המדיטציה אפשר להבחין בין תשעל לעיקר ובקיצור להגיע לגירואנה המיוחדת.

הסבתא המטפלת

טוב תראו, זה שכולן משתגעות היום ללדת ילדים, גם אם הן לא נשואות, על זה כבר סיפרתי לכם. אבל הבעיה העיק-רית מתחילה אחרי הלידה, כשצריך לגדל את התינוקות. אחי תחילת הצרות האמי-ניות. מהיעוד שמדובר באם שהיא גם אחת הנשים העסוקות ביותר בארץ.

הבמאית ואשת-הרדיו עדנה שביט, שהיא אשה מאד פעילה ויוצרת, הביאה לעולם לפני חודשים אחדים בן חמור, אותו ילדה לשחקן הצעיר רפי תבור. כולם שמחו וישו ואיחלו לה שפע בר-כות, והיו בטוחים שהתינוק יהיה כי-ש-רוני ויפה בדיוק כמו ההורים שלו.

ובבעיה הקשה, הטיפול בילד, נעזרת עדנה בטבתא — אמה של רפי תבור, ש-גם היא חיה בחברת גבר הצעיר ממנה בכמה שנים טובות, שהוא מזכיר מערכת אחד העיתונים בחשובים בארץ. וכך, תודל-לאל, לאף אחד לא משעמם.